

ramme de øvrige Kommuner i Landet. Jeg tør derfor paa mit Partis Vegne udtale, at det Forslag, der foreligger fra den højtærede Minister, hos mit Parti møder fuld Forstaaelse, idet man forstaaer det Ansvar og den Forpligtelse, Staten har i denne Sag, og jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige den højtærede Minister fuld Støtte ved Løsningen af Opgaven og fuld Villighed til paa saglig Maade at behandle Sagen i et Udvalg.

Sabroe: Jeg vil gerne begynde med at sige den højtærede Justitsminister Tak for den Coutume, der har været i Justitsministeriet siden hans Tiltræden. Det gælder vist ikke alene for mit Vedkommende, men for andre Medlemmers Vedkommende, at vi altid i Sager, som vedrøre Retsplejen her i Landet, naar man formener, der er begaaet en Uret, et Overgreb, altid finde et villigt og forstaaende Øre hos den nuværende Justitsminister. Naar jeg altsaa paa mit Partis og paa egne Vegne udtaler mig mod Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag, idet vi ere imod Opførelsen af et nyt Fængsel, saa længe der ikke er Klarhed over, hvilke Ændringer man vil skride til i vor Straffelovgivning, ligger der ikke deri noget Udtryk for nogen personlig Uvillie imod den højtærede Minister, der har fremsat dette Forslag — det var maaske ogsaa hans Pligt at fremsætte det efter de stærke Provokationer og Opfordringer, han har modtaget fra Embedsmændenes Side —, men vi se paa denne Sag ud fra rent saglige Synspunkter.

I den Betænkning fra Fængselsdirektionen, som blev nævnt af den sidste ærede Taler, bryder man i meget skarpe Ord Staven over Albertis Benaadningssystem. Det ærede Medlem brød ogsaa Staven derover. Jeg er ikke helt sikker paa, at det ærede Medlem vilde have gjort det, hvis han havde været Rigsdagsmand, da den paagældende Person sad som Justitsminister. Jeg er tværtimod tilbøjelig til at tro, at han og flere andre havde fundet de pæneste Ord i Sproget til at karakterisere Albertis Virksomhed som overordentlig vel-signelsesrig. Jeg ved mange andre Mænd her i Salen og udenfor, der netop fremhævede det som et meget stort Lyspunkt endog ved Alberti som Justitsminister, at

han iværksatte dette omfattende Benaadningssystem. Nu siger den sidste ærede Taler, at naar man benaader, og naar han benaadede, var det for at undgaa at bygge Fængsler. Jeg kan ikke godkende, at det i alle Tilfælde har været Motivet. At det har været et ledende Motiv til de mange Benaadninger, nærer jeg ikke Tvivl om. Men jeg vil erindre om, at Benaadnings-spørgsmaalet er ikke noget, Alberti eller nogen anden enkelt fandt paa. Benaadningstanken er udgaaet af Befolkningens eget Krav paa, at der handles overbærende og mildt mod dem, som paa Grund af Tilfældigheder, Ulykke, særlige Forhold komme til at forbyrde sig mod Landets Love og mod Ejendomsretten, og her kunne vist alle være med til at kræve meget omfattende Benaadning. Jeg vil fremhæve, at foruden den Benaadningsakt, som den enkelte Dommer udøver, og som øves af Fængselsdirektionen, i Øjeblikket til Dels af Justitsministeren, finder der ogsaa en talrig Række af Benaadninger Sted dikterede af den enkelte civile Mand og Kvinde i vort Samfund. Det er vist et meget betydeligt Antal Mænd og Kvinder, der have forbrudt sig mod Loven, f. Eks. stjaalet eller gjort sig skyldig i Underslæb, som aldrig nogen Sinde blive meldte til Politiet, fordi de vedkommende ræsonnere som saa: Ja, hvad kan det nytte, vedkommende forbedrer sig ikke derved, de give den, der har forbrudt sig, en Advarsel i mildere eller stærkere Form, og hvis der f. Eks. er Tale om Tyveri fra en Arbejdsgiver, et Kontor eller en Forretningsmand, faar vedkommende jo for Resten allerede straks derved en Straf, at det er vanskeligt for ham at skaffe sig en Anbefaling fra den bestjaalne. I mange Tilfælde er det heller ikke den daarligste Fremgangsmaade, naar det drejer sig om Smaatyverier, om Lejlighedstyverier, at den bestjaalne sætter sig i Rapport med vedkommendes Slægtninge eller paarørende, saaledes at han derigennem faar en indtrængende Advarsel.

Naar det f. Eks. i Kommissionsbetænkningen fremhæves, at der straffes langt færre Kvinder end Mænd, at der langt fra er den Kriminalitet mellem Kvinder som mellem Mænd, maa jeg først